

fra

Kirke- og undervisningsdepartementet

til

Presteskapet.

113831

Jnr. 5262 A. 1941.

Oslo, 6 januar 1942.

Da bispekollegiets siste skrivelse av 15 desember f.å. er sendt presteskapet som rundskrivelse, finner departementet det riktig at departementets svar til biskopene av 23 desember f.å. får samme ekspedisjonsmåte.

"Biskopenes fellesskrivelse til Kirkedepartementet av 15 d.m.

"Den rett og myndighet som tilkommer en tilsynsmann etter Guds ord og vår kirkes orden" har Kirkedepartementet nøye hatt for øye under utarbeidelsen av skrivelser til biskopene av 24 f.m. Denne biskopenes rett og "åndelige" myndighet vil også i fremtiden bli respektert av departementet. Hva biskopene anfører om denne i ovennevnte skrivelse pkt. 2 kan departementet i det vesentlige slutte seg til.

Når departementet har hatt under overveielse å avlaste bispekontorene en del av den i de senere år økende administrasjon, så er det ikke minst med tanke på å styrke denne deres "åndelige" myndighet og gi dem større anledning til å vise seg for sitt lære- og tilsynsembete i kirken.

Ang. bispenes "åndelige" myndighet henviser forøvrig departementet til Luthers lære om de to regimenter kfr. Augustana Art.28.

Hva den "kirkelige behandling av kirkelige saker" angår, har heller ikke departementet noe vesentlig å innvende til det i biskopenes siste skrivelse pkt. 1 anførte.

Rundskrivelsene fra departementet har også før gått til presteskapet direkte, men departementet på forhånd har forelagt biskopenes kirkelige saker til avgjøring. På samme måte har en også forholdt seg ved kirkelige saker før departementet har tatt den

endelige avgjørelse. Departementet vil ikke kunne ha noen grunn til å fravike sådan praksis.

Hva endelig pkt. 3 i bispedirivelsen angår, noterer departementet med særlig glede følgende uttalelse: "Det tillitsforhold som hos oss er etablert mellom kirke og stat, er basert på gjensidighet". Etter sammenhengen kan det med bety at bispekollegiet overfor kirkedepartementet og presteskap vil uttale at tiden nu er inne til å etablere et tilfredsforrende sivel overfor det statsberede parti som den nasjonale regjering og livet det norske folks innenriksanliggender f. v. er overskutte kirkedepartementet tar meg glede imot den utvakte hind. Under forutsetning av at dette tilsettes ut i livet ønsker også departementet å møte såvel biskoper som presteskap med tillit. Først da vil departementet få anledning til å gi den norske kirke bredskar innad vårt folk som såvel kirke som folk er i behov av. Departementet kan ikke nekte for at nettopp den ting at det for bispekollegiets side ikke hittil har vært utført en begjær av det var som den 26 september f. a. ble avvist som den eneste som førte til et frit og selvstendig Norge har vært med å hindre kirkedepartementets arbeide for kirken og derved direkte har skadet kirken. Bispekollegiet som kirkens korrektiv overfor kirkedepartementet og statsstyret i det hele er kun mulig innenfor området av den av innværslede gjensidige tillit.

I og med siste skrivelse fra rikets biskoper noterer departementet et gledelig vendepunkt som kan komme til å få stor betydning for kirken."

Denne rundskrivelse sendes bare til sokneprestene, men i så mange eksemplær at det blir en til hver av prestegjeldets prester.

R. Skancke.

Sigmund Feyling.